

ARANYKOSZORU, DIPLOMÁVAL

A Kamarakórus kimagasló szakmai sikere

Tárgyilagosan mondható: magábanállóan szerencsés helyzete van az Országos Széchényi Könyvtár Kamarakórusának. Kezdetől fogva egy olyan történeti gyűjtemény közvetlen közelében működik, amely bőven kínálja a zeneirodalom európai és magyar zenei forrásait. Karnyújtásra áll rendelkezésére Liszt, Bartók és Kodály kórusműve éppúgy, mint a világ egyik legértékesebb kéziratos gyűjteménye Joseph Haydn és kortársainak kompozícióiból, köztük ismeretlen, kiadatlan, a zenehallgató közönség számára fölfedezetlen művekkel. Ezek életrekeltségéhez, megszólaltatásához olyan művészekre volt szükség, aki régi zenei kéziratokkal és mai emberi énekhangokkal egyaránt tud bánni. Párkainé Eckhardt Mária - aki jelenleg a Magyar Tudományos Akadémia Zenetudományi Intézetének tudományos munkatársa - a kéziratokkal való bánásmódot a Zeneműtárunkban való működése óta, az emberi énekhangok kezelését pedig a főiskolai, majd a pedagógusi évek alatt sajátította el. Már két kiváló kamarakórusnak volt a tagja, amikor 1970 őszén megalakította könyvtárunk kamarakórusát. A tanítás, az éneklés, a muzsikálás és a történeti kutatás benne élő, egyesített szenvedélyét vitte át kórusának tagjaira, akikből a kora-reggeli próbákkal, vidéki edzőtáborozásokkal, üzemi és immár zeneakadémiai szereplésekkel is egy "jóban-rosszban" összetartó, emberi és művészi közösséget formált.

Ennek az idén már fél évtizede fennálló együttesnek talán országosan is legnagyobb tette, teljesítménye, hogy jobbára zenei előképzettség nélkül kezd eljutni az a-cappella-éneklés rangos repertoárjának fokozatos birtokbavételéhez. Nemcsak a technikailag igényes Bartók- és Kodály-kórusok egyikének-másikának megszólaltatásával szereznek már műélvezetet is hallgatóiknak, hanem - velünk együtt - büszkék lehetnek arra is, hogy máris a legelső nyilvános megszólaltatói között lehettek olyan zenéknak, mint amilyen a magyarországi énekes többszólamuság máig ismert legkorábbi emléke, a valószínűleg a XV. első felől származó és könyvtárunkban legutóbb napvilágra került ún. Iglói töredék, vagy amilyen Albrechtsberger és Michael Haydn ősbemutatóként, az eredeti szerzői kézirat nyomán előadott egy-egy műve.

A mi énekes kamaraegyüttesünk, ez a "Musici della Biblioteca" - bár nem főiskolán nevelkedett, mint a "Musici di Roma" nevű világhírű hangszeres kamaraegyüttes - a kották muzeumának falsi között érlelődött kiváló énekkarrá. Ilyen rangját legutóbb a Kórusok Országos Tanácsa rendezte országos minősítő kórushangversenyen nyújtott teljesítménye alapján odaitélt diplomás aranykoszoru is fémjelzi.

Kamarakórusunk ez az 1974. december 1-én megtartott hangversenye az együttes sokoldalúságáról is meggyőzhette a hallgatót. Korábban is tudtuk, hogy repertoárjuk időbeli íve az ősi magyar népdaltól és a gregoriántól a mai kortárs-szerzőkig ér. A stílusok változatosságából kórusunk a minősítő hang-

versenyen is részeltette a közönséget és a zsűrit. Eredeti nyelven énekeltek népdalcsokrot a Szovjetunió népeinek dalaiból. A reneszánszot három XVI. századi angol szerelmi dal képviselte, a XVIII. századot Albrechtsberger és Joseph Haydn, a korszak XIX. századot Pálóczi Horváth Ádám gyűjteményének két diákialma mai feldolgozásban, a XX. századot pedig Kodály "Adventi ének"-e. Éppen az utóbbi, valamint a "Tenebrae factae sunt" című, a Zeneműtárunk kiadatlan kézírata nyomán felhangzott Albrechtsberger-mű volt kamarakórusunk hangversenyének két kimagasló műsorszóma. Nemcsak ritkaságunknál, repertoárértékünkénél fogva. Hanem elsősorban azért, mert bámulatosan magas volt a megvalósítás színvonala, a mives műhelymunkára világító csiszoltsága. Emellett mindegyik szólamból - a mélyen zengő basszusból is - kihallatszott a muzsikálás öröme, ihletettsége. A karének ilyen fokon éri el célját, teljesíti hivatását: a munkának friss színfolttal, - itt nyugodtan mondhatjuk - művészettel való gazdagítását. Fejlessze ezt még magasabb fokra a legközelebbi fél évtized!

KECSKEMÉTI ISTVÁN

DECEMBER HATODIKÁN DÉLUTÁN

fiatalok és idősebbek gyülekeztek a Pollack Mihály téri épület bejáratánál. Mindenki mosolygott, mindenkin érződött valami kellemes izgalom, mindenkit elfogott az ünnep előtti percek derűs hangulata.

A KISZ klub megnyitására jöttünk, könyvtárunk ifjúsága és mi, "felnőtt" vendégek, akikre egyre jobban hatott a fiatalok jókedve, feszült várakozása.

A hívó szóra akaratlanul is ünnepélyes érzések lettek rajtunk urrá, és kíváncsian, de komolyan mentünk le a pinceklubhoz vezető lépcsősoron. Lent az első szobából kiáramló ének fogadott bennünket, de a bejáratot selyemszalag zárta le előlünk. Meglátva ezt és a párnán fekvő nagy ollót, tudtuk, hogy a fiatalok új helyiségeit a nagy avató ünnepségek külsőségei között fogják rendeltetésének átadni.

Mindnyájunk hangulatát, érzéseit fejezte ki dr. Havasi Zoltán főigazgató-helyettes, aki Elekes Péter üdvözlő szavai után kedves, meleghangu beszéddel fordult az egybegyültekhez. Hangsúlyozta, hogy bár nem országos intézmény, létesítmény átadására kerül sor, a mi fiataljaink szempontjából igen nagy jelentőségű régen nélkülözött klubhelyiségük birtokbavétele. Kis szellemi kohó kezd meg működését ebben a pincében, olyan kohóé, amelynek ereje, hatása szétsugárzik majd az egész könyvtárban. Ezért - miután elismerését fejezte ki a saját otthonukért oly sokat vállaló fiataloknak - a helyzethez illő "játékos komolysággal és komoly játékosággal" valamint nagyon sok jókívánsággal adta át rendeltetésének a klubot.